

σίας, η οποία κατέχει το κέντρον των διαφορων κτιριων. Ο κύριος 'Ορδερίκος συνεπέρανεν ότι θα έχρησιμευεν ως νοσοκομειον, βλέπων κάθε τώσον τον καλόγηρον επισφαινόμενον εις την θύραν και κράζοντα ανθρώπους, δια να τον βοηθήσουν εις την περιθάλψιν των τραυματιών.

Το κτιριον, το οποίον εύρισκετο απέναντι του, ητο άπλουν ύπόστεγον παράπηγμα. Την νύκτα εκείνην έχρησιμευεν ως ύπωτήριον. Οι κοιμάμενοι εκεί ήσαν περισσότεροι από τα δέματα του άχύρου, τα τοποθετημένα εδω κ' εκεί άντι προσκεφαλαίων επί του γυμνού εδάφους. 'Αλλ' η κόπωσις όλων εκείνων των ανθρώπων, δεν είχαν ανάγκην κλίνης μαλακωτέρας.

Ο φρουρός, ο οποίος εβημάτιζεν άκαταπαύστως υπό την θυρίδα του κελλίου εφαινετο άγνοών ότι οι φρουροί δεν όμιλούν, διότι εύρίσκετο εις μεγάλην συνομιλίαν με τον Ούλριχον, ο οποίος, με την λόγχην επ' ώμου, εξετέλει και αυτός την ίδιαν νυκτερινήν ύπρησιον.

'Εν τή σιγή τής νυκτός, άποσπάμματα τής συνομιλίας ταύτης εφθνον μέχρι του κυρίου 'Ορδερίκου.

— 'Αλήθεια λοιπόν, ύπερ' από κυνήγι άρκούδας, και μέλιστα κυνήγι πολύ κουραστικόν, ο άρχηγός σας είχαν άκόμη δύναμεις να διευθύνη την μάχην και να καταστρέψη τους ληστές;

— Ναι, απεκρίθη ο φρουρός. 'Ομως, αν ο Δον 'Ιουστινός ήξευρεν ότι ύπρηχεν εκεί πάνω άρκουδοφαλή, βέβαια δεν θα επέτρεπεν εις τον κύριον Γάστωνα να πάγη να κυνηγήσῃ. Και από μάς κανένας δεν το ήξευρε. Τι τα θέλεις όμως! το παιδί εδειξε μεγάλη άνοσεια.

Φαντάσου τί τρομερή στιγμή, όταν επαρουσιάσθη έξαφνα έμπρός του μια πेलωρία άρκουδά και σηκώθηκε 'στα πισινά πόδια, για να υπερασπισθή τα παιδιά της!

Η στιγμή μπορεί να ήταν τρομερή δια τους ανθρώπους του, αλλά δια τον κύριον Γάστωνα όχι. 'Ενέμιζες ότι βρίσκεται σε πανηγύρι! Να τον έβλεπες πώς έχύθηκε, με το σπαθί 'ςτο χέρι, επάνω 'ςτο θηρίο! .. 'Ω, βέβαια, πολύ περισσότερο εκινδύνευσεν 'ςτο κυνήγι, παρά ύστερα, 'ςτή μάχην με τους ληστές. 'Ομως και 'ςτη μια περίστασι και 'ςτην άλλην, εδειξε την ίδια γενναιότητα, την ίδια αφοβία.

Οι φρουροί απεμακρύνθησαν. Ο κύριος 'Ορδερίκος έχασεν το ύπόλοιπον τής διηγήσεως του κυνήγιου, — η οποία άλλως τε δεν τον ενδιέφερε και τόσο πολύ.

Ο καλόγηρος εξήγηθε και πάλιν, συνουδούμενος αυτήν την φοράν υπό ανθρώπου ύψηλου, ασκεπυός και άνευ ξίφους παρά το πλευρόν, αλλά με θώρακα χαλύβδινον, λαμποκοπούντα. 'Ητο, ο Δον 'Ιουστινός.

'Επροχώρησαν εις την πλατεϊαν, συν-

ομιλούντες ζωηρώς. Κάποτε εσταματούσαν ολίγας στιγμάς, και πάλιν επροχώρουν. Τέλος εσταμάτησαν, ακριβώς κάτωθεν τής θυρίδος του κελλίου, όπου ο καλόγηρος εκάθησεν επί λιθίνου εδωλίου, εύρισκομένου εκεί, λέγων προς τον σύντροφόν του :

— 'Ωστε λοιπόν δεν εύρίσκειται εις το δωμάτιον, το συνεχόμενον με το κελλί, το οποίον παρεχώρησα εις εκείνον τον ταξειδιώτην;

— 'Οχι, σάς επαναλαμβάνω. 'Εμβήκτε πρό όλίγου και είδα το κρεββάτι του άδειανόν. 'Ενόμισα κατ' άρχάς ότι θα επήγε να δώτη μια ματιά εις τα περιγύρα του Μοναστηρίου και να ξαναγυρίσῃ άμέσως του άρέσου, βλέπετε, αι ριφολίνδυνοι έκδρομαί. 'Αλλ' ο καιρός περνά, και αυτός δεν επιστρέφει... Διατι να μου προξενή τώρα τότην άνησυχϊαν, άφ' ου την ημέραν μου έπροξένησε τόσην χαρην και ύπερφάνειαν; Διότι, πρέπει να όμολογήσωμεν, ότι η νίκη όφείλεται κατά μέγα μέρος εις την ικανότητα και εις την φρόνησίν που εδειξε. Τι άρχηγός θα γίνη μίαν ημέραν, τι έξοχος στρατηγός, αν πραγματοποιήσῃ τας ελπίδας, τας οποίας μας παρέχει η παιδική του ηλικία! 'Αλλά διατι να εκθέτη εις κίνδυνον τόσο πολύτιμον ζωήν! Δεν τον γνωρίζετε, όσον τον γνωρίζω εγώ, Αϊδισμούτατε! Δεν γνωρίζετε ποία ήρωϊκή ψυχή αναπαύσεται από ήμέρας εις ήμέραν έντός του! 'Αλλ' άρκετά τον επειριμαίναμεν. Τώρα πρέπει να τον ζητήσωμεν... Φρουρέ, πλησίαστε!

Μόλις ο Δον 'Ιουστινός έπρόφερε τας λέξεις ταύτας, και άφηκε ζωηράν αναφώνησιν :

— Δάδες! .. Δάδες αναμμέναι εις το βουνόν! Τι σημαίνει αυτό;

— Τα ράτα αυτά αναγγέλλουν, ότι οι άνθρωποι μας επιστρέφουν, απεκρίθη ο φρουρός, πλησίαστε.

— Ποιοι άνθρωποι; Διά ποίους έμειλε; Ποιον άφισες να περάσῃ, άθλιε, παρά την ρητήν απαγόρευσιν; άνεκραξεν ο Δον 'Ιουστινός.

— Δεν πταίω εγώ, Αϊδισμούτατε! δεν ήμουν την ώρα εκείνη φρουρός. 'Αλλά και αν ήμουν, το ίδιο θα έκαμνα κ' εγώ. Κανείς από μάς δεν θα είχε την τόλμην να παγορεύσῃ την έξοδον εις τον κύριον Γάστωνα.

— 'Α! ειςνε αυτός; ερώναξεν ο Δον 'Ιουστινός. Γρήγορα! Παυλή. Γεράρδε, Αντώνιε, σηκωθείτε! σηκωθείτε!

('Επειτα συνέχισεν) ΦΑΚΙΑΝ ΘΑΛΠΕΡΟΣ

(Κατά το Γαλλικόν του S Blandy)

— 'Α! ειςνε αυτός; ερώναξεν ο Δον 'Ιουστινός. Γρήγορα! Παυλή. Γεράρδε, Αντώνιε, σηκωθείτε! σηκωθείτε!

(Επειτα συνέχισεν) ΦΑΚΙΑΝ ΘΑΛΠΕΡΟΣ

(Κατά το Γαλλικόν του S Blandy)

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΕΙΣ ΤΟΝ ΑΕΡΑ

'Αγαπητοί μου,

ΚΟΥΓΑΤΕ βέβαια και σεΐς δια τα πειράματα τής αεροπλοΐας, τα όποια εξετέλεσεν έσχατως εις το Παρίσι ο περιφημος πλεόν Σάντος Δυμών. Τα πειράματα αυτά, κατ' άλλους έστέφθησαν υπό πλήρους επιτυχίας, κατ' άλλους η επιτυχία των εΐνε ακόμη προβληματική. Το βέβαιον εΐνε, ότι το πηδαλιουχοούμενον αεροπτόρον, το όποϊον εφευρεν ο Σάντος Δυμών, θεωρείται το τελειότερον εξ όλων των μέχρι σήμερον κατασκευασθέντων, ακόμη δε βεβαιότερον εΐνε, ότι, μεθ' άλλας τους ίσως τας ελλείψεις, άποτελει σπουδαιότατον βήμα προόδου, και μας πλησιάζει πολύ εις την εποχήν, κατά την όποιαν η εφευρέσις θα τελειοποιηθῃ, και το μέγα πρόβλημα του πηδαλίου του αεροστάτου θα ληθῃ τελειωτικώς.

Ο σκοπός μου δεν εΐνε σήμερον να σας δώσω λεπτομερείας περι τής εφευρέσεως, ούτε να σας περιγράψω το νέον αεροπτόρον, ούτε να σας διηγηθώ τας πρώτας του αναβάσεις, αι όποιαί ανεστάωσαν το Παρίσι, και εξήγησαν θύελλαν ένθουσιασμού και συνεκίνησαν όλον τον πολιτισμένον κόσμον. 'Ηθελα απλώς να σας ύπενθυμίσω τώρα πού πλησιάζομεν — αν δεν εφθάσαμεν, — εις την λύσιν του προβλήματος, πόσοι άγώνες έγιναν κατά τον λήξαντα αΐώνα δια το πηδαλίον του αεροστάτου, — πόσοι ειργάσθησαν και ένθουσιάσθησαν δι' αυτό, — πόσοι εφευρέται επαρουσιάσθησαν, ένέπνευσαν έλπίδας, έχαιρητίσθησαν ως νικηταί, και έπειτα επέστρεψαν εις την αφάνειαν και εις την λήθην... 'Από τής εποχῆς των άδελφών Μογκολφιέρων, οι όποιοι καθώς γνωρίζετε από την Φυσικήν σας, πρώτοι επενόησαν το αεροστάτον, αφήσαντες να αναβῃ εις τα ύψη σφαίρα παραγεμισμένη με θερμόν αέρα, — ή ιστορία των εφευρέσεων αναφέρει εκατοντάδας ανθρώπων, οι όποιοι ήγωνίσθησαν να το χρησιμοποιήσουν και να το τελειοποιήσουν. 'Εκ τούτων πολλοί ανεγράφησαν μεταξύ των μαρτύρων τής 'Επιστήμης, διότι χάριν αυτής ένθουσίασαν περιουσιαν, άνάπυσιν, ύγειαν, μερικοί δε και ζωήν. 'Εν γένει αι άποτυχούσαι άπόπειραι ήσαν τόσον πολλαί, ώστε υπήρξεν εποχή, κατά την όποιαν το πρόβλημα τής αεροπλοΐας ένκηρύσσετο άλυτον, όπως ο τετραγωνισμός του κύκλου και το άεικίνητον. 'Αλλ' η εφευρέσις του ήλεκτρισμού έδωσε νέας έλ-

πίδας εις τους όνειροπόλους του αέρος, και αι τελευταίαι άπόπειραι του λήξαντος αΐωνος ήρχισαν να τας δικαιώνουν. Ουτως, από αγώνος εις αγώνα, από άποτυχίας εις άποτυχϊαν, αλλά και από πρόόδου εις πρόοδον, φθάνομεν μέχρι του Σάντου Δυμών, ο όποιος, καθώς σας είπα, παρέχει σήμερον τας μεγαλύτερας ελπίδας επιτυχίας. 'Ολίγον ακόμη, και το πρόβλημα λύεται! ολίγον ακόμη, και βλέπομεν τον αέρα διασχίζόμενον καθ' άλλας τας διευθύνσεις από αεροπόρα πηδαλιουχοόμενα, πειθήνια, — τέλεια, ασφαλή και άκίνδυνα μέσα συγκοινωνίας, έσον τουλάχιστον και τα πλοία τής θαλάσσης.

Ο 'Οράτιος, ο άρχαϊός ποιητής, τόλμηρότατον των ανθρώπων θεωρεί εκείνον, ο όποιος πρώτος επέβη έξουλος πλεοντος και διέσχισεν την θάλασσαν. Σήμερον η τόλμη αυτή εΐνε βέβαια η μικροτέρα. 'Αν υπήρξεν εποχή, — και μετα την εφευρέσειν τής πυξίδος, αλλά πρό τής εφευρέσεως του άτμού, — κατά την όποιαν ο άναγκαζόμενος να επιχειρήσῃ και το παραμικρότερον ταξειδιον, έπρεπε πρώτα να εξομολογηθῃ, να κοινωνήσῃ και να κάμῃ την διαθήκην του, σήμερον θα εθεωρείτο υπερβολικός όποιός το έκαμνεν, εστω και αν επρόκειτο να διαπλεύσῃ τον ώκεανόν. Τα μέσα τής θαλάσσιας συγκοινωνίας ετελειοποιήθησαν τόσον πολύ, ώστε δεν εΐνε ασφαλέστερος ο ταξειδεύων δια ξηρās, από τον ταξειδεύοντα δια θαλάσσης. Φαίνεται, ότι εν ανάλωγον θαύμα μας προετοιμάζει ο νέος αΐων, και ότι εύρισκόμεθα εις τας παραμονάς τής ημέρας, κατά την όποιαν ο ταξειδεύων δια του αέρος, δεν θα θεωρηται ολιγώτερον ασφαλῆς από τον ταξειδεύοντα δια θαλάσσης. Τα αεροπόρα, τελειοποιούμενα και καλλώς διευθυνώμενα, θα γίνουν κοινά, θα πολλαπλασιασθούσι οι αεροναυταί, — αλήθεια, τι θα έλεγεν δια τον πρώτον εξ αυτών ο 'Οράτιος! — θα παραλαμβάνουν και επιβάτας, θα γίνουν αεροπλοϊκά έταιρεία, θα εκδίδωνται εις αιτήρια αεροπτόρων, πρώτης, δευτέρας και τρίτης θέσεως, και η συγκοινωνία θα εκτελήται δι' αεροπτόρων, όπως σήμερον δια σιδηροδρόμων, άτμοπλοίων, λεωφορείων και ομαξάν! 'Αν υποθέσωμεν μάλιστα ότι η ασφάλεια του νέου μέσου θα εΐνε ίση τουλάχιστον με τας των άλλων, — διατι όχι; — το νέον μέσον θα προτιμάται δια την εύκολϊαν τής ταχύτητος, την όποιαν θα παρέχῃ, και δια την άνεκφραστον άπόλαυσιν τής πτήσεως, του μετεωρισμού, τής άφ' ύψηλου θέας, η όποια εΐνε μαγευτική.

Τότε και ο φίλος μας 'Αναγίας, όσάκις μεταβαΐνη εις το Παρίσι, δια να σας περιγράψῃ καμμίαν 'Εκθεσιν, θα προτιμῆ το αεροστάτον, αληθινά πλέον, και όχι χάριν άστειότητος...

Σας άσπάζομαι,

ΦΑΙΔΩΝ

Ο ΘΕΙΟΣ ΑΡΧΙΜΗΔΗΣ ΚΩΜΩΔΙΑ ΜΟΝΟΥΡΑΚΤΟΣ

(Συνέχεια και τέλος 'Ώς σελ. 329.)

ΣΚΗΝΗ ΣΤ'

ΑΛΕΚΟΣ (μόνος). — Πήγαινε... πήγαινε... αλλά μα την αλήθεια φοβήθηκες ούκ ολίγον! 'Οσο και να ψάξῃς δεν θα εύρης θεϊον, δια τον απλούστατον λόγον ότι δεν ήλθε ακόμη... 'Εν τω μεταξύ, ως φυλάζωμεν τα πράγματα του πατέρα. ('Εξέρχεται και εισέρχεται άμέσως με τα φορέματα.) Να η καπνοθήκη... τα ματογυάλια... το έπανωφόρι... το καπέλο... το μανδηλι... το μαστουδι... (Τα φυλάττει εις την ιματιοθήκην.) Τώρα εΐνε όλα έν τάξει και κανείς δεν θα ύποπτευθῃ τίποτε.

ΣΚΗΝΗ Ζ'

ΝΙΝΑ: (Εισέρχεται μετρημισμένη εις θεϊον φορεϊ φουστάνι με ούραν και καπέλο με μαύρον πέπλον:) — Ah! c' est-toi, mon neveu?

ΑΛΕΚΟΣ (τεταραγμένος): — 'Α, η θεία... ΝΙΝΑ: — Μιλώ πολύ ασχημα τα ελληνικά, αλλά θα προσπαθήσω να μ' εννοήσῃς... 'Εφίλησα την Νίαν, η οποία μου είπε ότι εΐσαι εδω. Τι εύμορφο και χαριτωμένο κοριτσάκι! τι καλή ανατροφή που έχει!.. Voyons, sais-tu bien repondre en français?

ΑΛΕΚΟΣ: — Ναι... ναι... ολίγον... έτσι κ' έτσι... μα... μα προτιμώ να όμως ελληνικά... (κατ' ιδίαν:) Θεέ μου, ιδρόνω.

ΝΙΝΑ: — Η μητέρα σου μου είπεν ότι όφείλεις να μου παρουσιάσῃς εν γαλλικόν θέμα επί των ανωμαλών ρημάτων... Που εΐνε;

ΑΛΕΚΟΣ: — Ναι... ακριβώς... όφείλω... βλέπετε... μα... ΝΙΝΑ: — Mais quoi?... ΑΛΕΚΟΣ: — Δεν ήξευρα να το κάμω, και...

ΝΙΝΑ: — Δεν ήξευρες... ΑΛΕΚΟΣ: — Δηλαδή... ΝΙΝΑ (θυμωμένη): — Πώς; δεν ήξευρες! ΑΛΕΚΟΣ: — Ο διδάσκαλος μου το έξηγησεν... αυτό εΐνε αλήθεια... αλλά εγώ...

ΝΙΝΑ: — Tu n' es qu' un petit polisson, voilà tout!... ΑΛΕΚΟΣ: — Μά, θεία μου... ΝΙΝΑ: — Κλινέ μου άμέσως... tout de suite... τον άόριστον του ρήματος vouloir!

ΑΛΕΚΟΣ: — Je... je... je... (κατ' ιδίαν) Μ' έπιασε γλωσσόδετης! ΝΙΝΑ: — 'Εμπρός! je... ΑΛΕΚΟΣ: — Je... ΝΙΝΑ: — Je voulu... ΑΛΕΚΟΣ: — Je... je... voulu... tu... tu...

ΝΙΝΑ: — Φθάνει, φθάνει, πιά... σιώπα! 'Εντρέπομαι να έχω έναν άνεπίδοσαν και σε! 'Εκείνη η Νίνα τόσο έξυπνή, τόσο χαριτωμένη, τόσο επιμελής... και σύ...

ΑΛΕΚΟΣ: — Μά, θεία μου... ΝΙΝΑ: — 'Ακουσε: εαν έντός μιάς ώρας δεν έχῃς τελειωμένον το θέμα σου, je t' enferme dans la petite chambre, και δεν σάφινω μήτε 'ςτο τραπέζι να καθήσῃς μαζί μας.

ΑΛΕΚΟΣ: — Μά, θεία... ΝΙΝΑ: — Και τώρα άμέσως γονάτισε... ζήτησέ μου συγγνώμην και ύποσχέσου μου ότι δεν θα εΐσαι πλέον polisson.

ΑΛΕΚΟΣ (γονυπετής): — Ναι, ναι, θεία μου αγαπητή και καλή.

ΝΙΝΑ: — Φίλησέ μου το χέρι. ΑΛΕΚΟΣ (το φιλεί κλαίων): — Θα... θα είμαι εις το εξής επιμελέστερος... ΝΙΝΑ (σηκώνει έξαφνα τον πέπλον της και βάζει τα γέλια:) Κουκουρίκου!

ΑΛΕΚΟΣ (σηκώνεται, πειραγμένος): Μπα! εΐσαι σύ;

ΝΙΝΑ: — Μάλιστα... η θεία ήμουν εγώ, καθώς προητέρα συ ήσουν ο θεός.

ΑΛΕΚΟΣ: — Πώς το ζήσεις; ΝΙΝΑ: — Τα ξεύρω όλα... ΑΛΕΚΟΣ: — 'Ομολόγησε όμως ότι εφοβήθηκες.

ΝΙΝΑ: — Ναι, αλλά όχι περισσότερο από σε.

ΑΛΕΚΟΣ: — 'Αί! ΝΙΝΑ: — Τι πράγμα; ΑΛΕΚΟΣ: — Μου εφίλησες το χέρι. ΝΙΝΑ: — Και σύ το δικό μου.

ΑΛΕΚΟΣ: — 'Αλήθεια... ΝΙΝΑ: — Θεΐεις τώρα νακούσῃς τη συμβουλή μου;

ΑΛΕΚΟΣ: — Λέγε. ΝΙΝΑ: — Αυτό το χωρατό που μετεχειρίσθημεν και οι δύο, δια να φοβίσῃς ο ένας τον άλλον, ως μας χρησιμούσῃς ως μάθημα και ως προειδοποίησις: Πρέπει να τελειώσωμεν τα μαθήματά μας, αν δεν θέλωμεν νακούσωμεν αληθινās επιπλήξεις από τον θεϊον και από την θεϊαν.

'Εγώ τώρα θα τελειώσω την ίχνογραφία μου.

ΑΛΕΚΟΣ. — Κ' εγώ το γαλλικόν μου θέμα. ΝΙΝΑ. — Και ετσι οι αγαπητοί μας συγγενείς θα είπουν δικαίως, ότι είμεθα καλά και επιμελή παιδιά.

ΧΡ. ΛΑΔΑΣ

ΑΠΟ ΤΗΝ ΣΟΦΙΑΝ ΤΟΥ ΛΑΟΥ

Κάμε τί θέλει ο Θεός κι 'ςς λέη ο κόσμος ο τρελός.

'Ο Μανώλης με τα λόγια χτίζει ανώγια και κατώγια.

Τῆς πολυλογους η γλώσσα και κομμένη βαρδαρίζει.

Νάτανε καρίδα η ζήλεια θά κατέβαινε ως τα φρεϊδια.

ΕΙΚΟΝΕΣ ΒΡΑΒΕΥΘΕΝΤΩΝ

ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

ΓΕΩΡΓΙΟΣ Α. ΚΩΣΤΗΣ

Βραβευθείς υπό τὸ ψευδώνυμον Αἰγῶν Πέλαγος εἰς τὸν 68ον Διαγωνισμὸν τῶν Λύσεων (18ε φιλ. 86, σελ. 282 κ. λ.)

Ο ΘΑΥΜΑΣΙΟΣ ΟΡΕΝΟΚΟΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ὑπὸ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Η'. (Συνέχεια.)

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΙΝΔΟΣ

— Άλλα πού νά το εὐρωμεν τὸ παιδί; ἀπεκρίθη ὁ Βαλδέξ. Μᾶς ἐφοβήθη καὶ τὸ ἔκοψε λάσπη.

— Δές νά ξαναγυρίσῃ ἔς τὴν καλύβα; — Δέν το πιστεύω.

Δέν ἐφαίνετο τῶντι πολὺ πιθανόν, — καὶ ὅμως ἦτο. Ὁ μικρὸς Ἴνδος μόλις εἶχεν ἀπομακρυνθῆ ἑκατὸν βήματα ἀπὸ τῆς ἐξαιθρας. Ἀπὸ ἐκεῖ, κρυμμένος ὀπίσθεν ἑνὸς δένδρου, ἐκύτταζε τοὺς ξένους. Ὅταν ἐνόησεν ὅτι τίποτε δέν εἶχε νά φοβηθῆ ἀπὸ αὐτούς, ὅταν εἶδεν ὅτι ἀπεναντίας ἐπεριποιοῦντο τὸν σύντροφόν του, ἔκαμεν ὀλίγα βήματα πρὸς τὰ ἐμπρός, μὲ σκοπὸν νά τοὺς πλησιάσῃ.

Ὁ Βαλδέξ τὸν εἶδε, ἐσηκώθη, καὶ τὸ παιδίον ἐφάνη πάλιν ἑτοιμὸν νά φύγῃ. — Μίλησέ του, Βαλδέξ! εἶπεν ὁ Ἰάκωβος Ἑλλῶκ.

Ὁ κυβερνήτης τῆς Γαλλινέττας ὠμίλησε τότε εἰς ἰνδικὴν γλῶσσαν πρὸς τὸ παιδίον, καὶ δι' ἐνθαρρυντικῶν λόγων τὸ προσεκάλεσε νά πλησιάσῃ τὸ παρεκάλει νά τοὺς βοηθήσῃ νά μεταφέρουν τὸν Ἴνδον εἰς τὴν καλύβην.

Ὅχι χωρὶς κάποιον διαταγμὸν, ὁ μικρὸς ὑπήκουσε. Τὴν ἔκφρασιν τοῦ τρόμου διεδέχθη ἐπὶ τοῦ προσώπου ζωηρὰ λύπη, καὶ νεοὶ θρηνώδεις στεναγμοὶ ἐξέφυγαν

ἀπὸ τὸ στήθος του. Ἐπέστρεψε μὲ βραδέα βήματα καὶ ἄμα εὐρέθη πλησίον τοῦ νεκροῦ, ἐγονάτισε θρηνῶν.

Ὁ μικρὸς οὗτος Ἴνδος, συμπαθοῦς φυσιογνωμίας καὶ ἰσχυροῦ ὀργανισμοῦ, ἐφαίνετο ὅτι εἶχε λιγνεύσῃ ἀπὸ τὰς στερεῖσεις καὶ τὴν ἀθλιότητα. Καὶ πῶς ἦτο δυνατὸν νά γίνῃ διαφορετικὰ, ὑπὸ τοὺς ὄρους ὑπὸ τοὺς ὁποίους ἔζη, εἰς τὸ βάθος τοῦ ἐρήμου ἐκείνου δάσους, ἐντὸς τῆς καλύβης ἐκείνης, μόνος μετὰ τοῦ Ἴνδου, ὁ ὁποῖος κατέκειτο τώρα νεκρὸς; Εἰς τὸ στήθος του ἐκρέματο μικρὸς σταυρὸς ἐξ ἐκείνων τοὺς ὁποίους εἰς καθολικοὶ Ἰσραηλιτῆς διανέμουν εἰς τοὺς προσηλύτους τῶν Ἰσραηλιτῶν. Ἐφαίνετο εὐφυῆς, καὶ ἔταν ὁ Ἰάκωβος Ἑλλῶκ ὠμίλησεν ἰσπανιστὶ πρὸς τὸν Βαλδέξ, ὁ μικρὸς εἶπεν ὅτι ἐννοεῖ αὐτὴν τὴν γλῶσσαν.

Τὸν ἠρώτησαν:

— Πῶς ὀνομάζεσαι;

— Γκόμος;

— Ποῖος εἶνε αὐτὸς ὁ Ἴνδος;

— Ὁ πατέρας μου.

— Τὸ κακόμοιρο! . . . Τοῦ ἐσκότωσαν τὸν πατέρα του! . . . ἀνέκραξεν ὁ Ἰάκωβος Ἑλλῶκ.

Καὶ ἐπειδὴ τὸ παιδίον ἔκλαιε, τὸ ἐπῆρεν ἀπὸ τὸ χέρι, τὸ ἔσυρε πλησίον του καὶ τὸ ἐπαρηγόρησε μὲ θηπειάς.

Ὁ Γκόμος συνῆλθε καὶ συνεκράτησε τὸ δάκρυά του. Τὸ ἐνοστιμον τῷ ἔλεγε μετὰ βεβαιότητα, ὅτι οἱ ξένοι ἐκεῖνοι ἦσαν φίλοι, προστάται . . .

Ὁ Βαλδέξ τότε τὸν ἠρώτησε:

— Καὶ ποῖος ἐσκότωσε τὸν πατέρα σου;

— Ἐνας ἄνθρωπος. . . Ἦλθε νύκτα, μεσάνυκτα. . . Ἐμβήκε ἔς τὴν καλύβα. . .

— Στὴν καλύβα πού εἶνε ἐδῶ κοντὰ;

— Ναί. . . ἄλλη δέν εἶνε ἔς αὐτὸ τὸ μέρος.

— Καὶ ἀπὸ ποῦ ἦλθε αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος;

— Δέν ξέρω.

— Ἦτο Ἴνδος;

— Ὅχι. . . Ἰσπανός.

— Ἰσπανός! . . . ἀνέκραξεν ὁ Ἰάκωβος Ἑλλῶκ.

— Ναί. . . τὸ ἐκαταλάβαμεν ὅταν μᾶς μίλησε, ὑπέλαθεν ὁ Γκόμος.

— Καὶ τί ἤθελε;

— Ἦθελε νά μάθῃ ἂν οἱ Κουίβαι, ἐφθασαν εἰς τὸ δάσος τῆς Παρίμας.

— Ποιοὶ Κουίβαι; ἠρώτησε ζωηρῶς ὁ Βαλδέξ, προλαμβάνων τὸν σύντροφόν του.

— Οἱ Κουίβαι τοῦ Ἀλφανίξ. . . ἀπεκρίθη ὁ Γκόμος.

— Ἡ συμμορία τοῦ δραπέτου καταδίκου! Καὶ ἀμέσως, ὁ Ἰάκωβος Ἑλλῶκ προσέθεσε:

— Ἐφάνηκαν ἐδῶ; . . .

— Δέν ἤξεύρω, ἀπεκρίθη τὸ παιδίον.

— Ἄκουσε τίποτε γι' αὐτούς; . . .

Εἶπε κανεὶς ὅτι τοὺς εἶδε;

— Ὅχι.

— Ἄλλη φορὰ ὅμως ἔτυχε νά τοὺς ἀπαντήσῃς;

— Ναί. . . ναί.

Καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ τοῦ μικροῦ Ἴνδου, τοῦ ὁποῖου τὸ πρόσωπον ἐξέφραζε τρόμον, ἐβράχυσαν μὲ νέα δάκρυα.

Στενωχωρηθεὶς ὑπὸ τοῦ Βαλδέξ δι' ἐρωτήσεων, διηγήθη ὅτι οἱ Κουίβαι καὶ ὁ ἀρχηγὸς των κατέλαβον τὸ χωρίον Σάν Σαλβατόρ, ἔπου διέμενον ἡ οἰκογένειά του, πρὸς βορρᾶν τῆς Σιέρρα - Παρίμας, ὅτι κατέσφαξαν ὅλους τοὺς κατοικοὺς, ὅτι ἡ μητέρα του εἶχε φονευθῆ, ὅτι ὁ πατήρ του καὶ αὐτὸς, κατορθώσαντες νά σωθοῦν, κατέφυγον εἰς αὐτὸ τὸ δάσος καὶ κατεσκεύασαν τὴν καλύβην, εἰς τὴν ὁποῖαν κατώκουν ἀπὸ δέκα περίπου μηνῶν. . .

Ὅσον διὰ τὴν ἐκεῖ παρουσίαν τῶν Κουίβων, ὁ Γκόμος δέν ἦτο εἰς θέσιν νά δώσῃ καμμίαν πληροφορίαν. Οὔτε ὁ πατέρας του, οὔτε αὐτὸς ἤξευραν, ἂν οἱ λησταὶ ἐφάνησαν εἰς τὰ περίχωρα τοῦ Ὁρενόκου.

— Καὶ ὁ Ἰσπανὸς ἐκεῖνός που ἦλθε τὴ νύκτα ἔστην καλύβα σας, γι' αὐτὸ σας ρώτησε; ὑπέλαθεν ὁ Βαλδέξ.

— Ναί. . . καὶ ἐθύμωσε πολὺ γιὰτὶ δέν ἤξεύραμε νά τὸν πληροφορήσωμε.

— Καὶ ὡς τότε ἔμεινε;

— Ὡς τὸ πρωῖ.

— Ἐπειτα;

— Εἶπε τοῦ πατέρα μου νά τὸν ὀδηγήσῃ πρὸς τὸ μέρος τῆς Σιέρρας.

— Ὁ πατέρας σου ἐδέχθη;

— Ὅχι, γιὰτὶ ἀπὸ τὴν ἀρχὴ αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος δέν του φάνηκε καλός.

— Λοιπὸν;

— Τὸ πρωῖ, ἄμα εἶδε ὅτι δέν ἠθέλαμε νά τὸν ὀδηγήσωμε, ἔφυγε μόνος του.

— Ὡςτε ἐξαναγύρισε;

— Ναί. . . ὕστερ' ἀπὸ τέσσερες ὥρες.

— Ὑστερ' ἀπὸ τέσσερες ὥρες; . . .

Καὶ γιὰ ποῖα αἰτία;

— Ἐχασε τὸ δρόμο μέσα ἔς τὸ δάσος. . . Δέν ἤξευρε νά παγῇ ἔστῃ Σιέρρα, καὶ ἐπέμενε πάλι νά τὸν ὀδηγήσωμε μῆς.

Αὐτὴ τὴ φορὰ ὅμως μᾶς ἐφοβέρισε καὶ μὲ τὸ ρεβόλβερ του. . . ὤρκιζετο ὅτι θά μας ἐσκότονε, ἂν δέν ἠθέλαμε. . .

— Καὶ ὁ πατέρας σου; . . .

— Ἄχ, ὁ κακομοῖρος ὁ πατέρας μου! . . . ἀπεκρίθη ὁ μικρὸς Ἴνδος. Ὁ Ἰσπανὸς τὸν ἀρπάξε ἀπὸ τὸ χέρι καὶ τὸν ἐτράθηξε ἔξω ἀπὸ τὴν καλύβα. . . Τὸν ἀνάγκασε νά πηγαίῃ ἐμπρός, γιὰ νά του δείχνῃ τὸ δρόμο. Ἐγὼ τοὺς ἀκολουθοῦσα. . . Ἐτοί ἐπεπατήσαμε ὡς μία ὥρα. . . Ὁ πατέρας μου, μὴ θέλοντας νά γίνῃ ὀδηγὸς τοῦ κακοῦ αὐτοῦ ἀνθρώπου, ἔκαμεν γύρους, χωρὶς νάποικνύνεται πολὺ. . . Ἐγὼ τὸ καταλάβαινα, γιὰτὶ γνωρίζω καλὰ τὸ δάσος. . . Ὑστερα ὅμως τὸ κατάλαβε καὶ ὁ Ἰσπανός. . . Ἐθύμωσε πολὺ, ἔβρισε τὸν πατέρα μου καὶ τὸν

ἐφοβέρισε πάλι. . . Τότε ἐπιασε ὁ θυμὸς καὶ τὸν πατέρα μου, καὶ ρίχθηκε ἐπάνω ἔς τὸν Ἰσπανόν. . . Ἐπιάστηκαν. . . ἄλλὰ ἡ πάλῃ δέν ἐβάσταξε πολὺ. . . Ὁ πατέρας μου δέν εἶχεν ὄπλα. . . ἐγὼ δέν μπορούσα νά βοηθήσω. . . Μπάμ! μίᾶ πιστολιὰ. . . κάτω ὁ πατέρας μου. . . Ὁ κακὸς ἄνθρωπος τῶβαλε ἔς τὰ πόδια. . . Ἐγὼ ἐσήκωσα τὸν πατέρα μου. . . Αἷμα ἐβγαίνει ἀπὸ τὸ στήθος του. . . δέν εἶχε πιά δύναμι νά μιλήσῃ. . . Ἐκαμε νά γυρίσῃ ἔς τὴν καλύβην. . . ἄλλὰ δέν μπόρεσε νά σπυρῆ παρὰ ὡς ἐδῶ, καὶ ἀπέθανε! . . .

Καὶ τὸ παιδίον, πλήρης υἱϊκῆς στοργῆς, — αἰσθηματὸ ὁποῖον χαρακτηρίζει τὰς ἰθαγενεῖς φυλάς τοῦ Ἀνω Ὁρενόκου, — ἐρρίφθη κλαῖον ἐπὶ τοῦ πτώματος τοῦ Ἴνδου.

Ἐδέησε νά το καθησυχάσουν, νά το παρηγορήσουν καὶ προπᾶντων νά τῷ δώσουν νά ἐνόησῃ ὅτι θά ἐξεδικοῦντο τὸν φόνον τοῦ πατρὸς του. . . ὅτι θά ἐπανεύρισκον τὸν δολοφόνον καὶ ὅτι θά τὸν ἐτιμωροῦσαν διὰ τὸ ἐγκλημά του. . .

Εἰς τοὺς λόγους τούτους, οἱ ὀφθαλμοὶ τοῦ Γκόμου ἠνοιχθησαν μεγάλοι, καὶ ἐν τῷ μέσῳ τῶν δακρύων του ἔλαμψε τὸ πῦρ τῆς ἐκδικήσεως.

Ὁ Ἰάκωβος Ἑλλῶκ ἐπρόβαλεν ἀκόμη μίαν ἐρώτησιν:

— Εἶδες καλὰ αὐτὸν τὸν ἄνθρωπον;

— Ναί. . . τὸν εἶδα. . . καὶ δέν θά ξεχάσω ποτὲ τὸ μοῦτρό του. . .

— Μπορεῖς νά μας πῆς τί ἐφοροῦσε. . . τὸ ἀνάστημά του. . . τὰ μαλλιά του. . . τὰ χαρακτηριστικά του; . . .

— Ἐφοροῦσε βλούζα καὶ πανταλόνι ναυτικά.

— Καλὰ.

— Ἦταν ὀλίγο ψηλότερος ἀπὸ σᾶς, προσέθεσεν ὁ Γκόμος κυττάζων τὸν Βαλδέξ.

— Καλὰ.

— Εἶχε μαλλιά μαῦρα καὶ γένεια τὸ ἴδιο.

— Εἶνε ὁ Ζορρές! . . . εἶπεν ὁ Ἰάκωβος Ἑλλῶκ.

— Αὐτὸς εἶνε! εἶπεν ὁ Βαλδέξ.

Τότε καὶ οἱ δύο ἐπρότειναν εἰς τὸν Γκόμον νά τοὺς ἀκολουθήσῃ.

— Ποῦ; ἠρώτησεν ὁ μικρὸς Ἴνδος.

— Εἰς τὸ ποτάμι. . . εἰς τὸ στόμιον τοῦ ρίου Τορρίδα, ὅπου στέκονται τὰ πλοιάρια μας. . .

— Πλοῖαρια; . . .

— Ναί. . . ὁ πατέρας σου καὶ σὺ δέν ἐμάθατε ὅτι δύο πλοῖαρια ἐφθασαν χθὲς βράδῳ;

— Ὅχι. . . ἂν ὅμως δέν μας ἐπήγαινε εἰς τὸ δάσος ὁ Ἰσπανός, θά σας ἀπαντούσαμε τὸ πρωῖ, τὴν ὥρα τοῦ ψαρεύματος. . .

— Λοιπὸν, παιδί μου, σοῦ το ξαναλέγω. . . θέλεις νά ἔλθῃς μαζί μας; . . .

— Καὶ μοῦ ὑπόσχεσθε πῶς θά κυττά-

ξωμε νά εὐρωμε τὸν ἄνθρωπὸ που σκότωσε τὸν πατέρα μου;

— Σοῦ ὑπόσχομαι ὅτι θά ἐκδικήσωμε τὸν πατέρα σου.

— Σᾶς ἀκολουθῶ.

— Ἐλα λοιπὸν.

Τότε, παραλαβόντες τὸν μικρὸν Γκόμον, ἐξεκίνησαν διὰ τὸν Ὁρενόκον. Ὅσον διὰ τὸν Ἴνδον, δέν θά τὸν ἐγκατέλειπον βέβαια εἰς τοὺς ὁδόντας τῶν ἀγριμῶν. Ἀνῆκεν εἰς τὴν φυλὴν τῶν Βανίβων τοῦ χωρίου Σάν - Σαλβατόρ, οἱ ὁποῖοι εἶχον προσηλυτισθῆ εἰς τὸν Χριστιανισμὸν.

Ὁθεν ὁ Ἰάκωβος Ἑλλῶκ ἐσκόπευε νά ἐπιστρέψῃ τὸ ἀπόγευμα μὲ μερικὸς ναύτας, διὰ νά ἐνταφιάσῃ τὸν νεκρὸν ἐκεῖνον ὡς χριστιανόν.

Ὁ Γκόμος τοὺς ὠδήγησε διὰ τῆς συνωμότητος ὁδοῦ, καὶ χωρὶς νά ξαναπεράσουν ἀπὸ τὴν καλύβην, ἐφθασαν εἰς τὸν σταθμὸν ἐντὸς ἡμισείας ὥρας.

Ὁ Βαλδέξ καὶ ὁ Ἰάκωβος Ἑλλῶκ ἐσυμφώνησαν νά μὴ εἰπουν τίποτε περὶ Ζορρές. Ἦτο καλλίτερον γὰποσιώπων τὰς σχέσεις, ἂν ὁποῖαι προφανῶς ὑπῆρχον μεταξὺ αὐτοῦ καὶ τοῦ Ἀλφανίξ. Ἦτο περιττὸν νά ἐ-

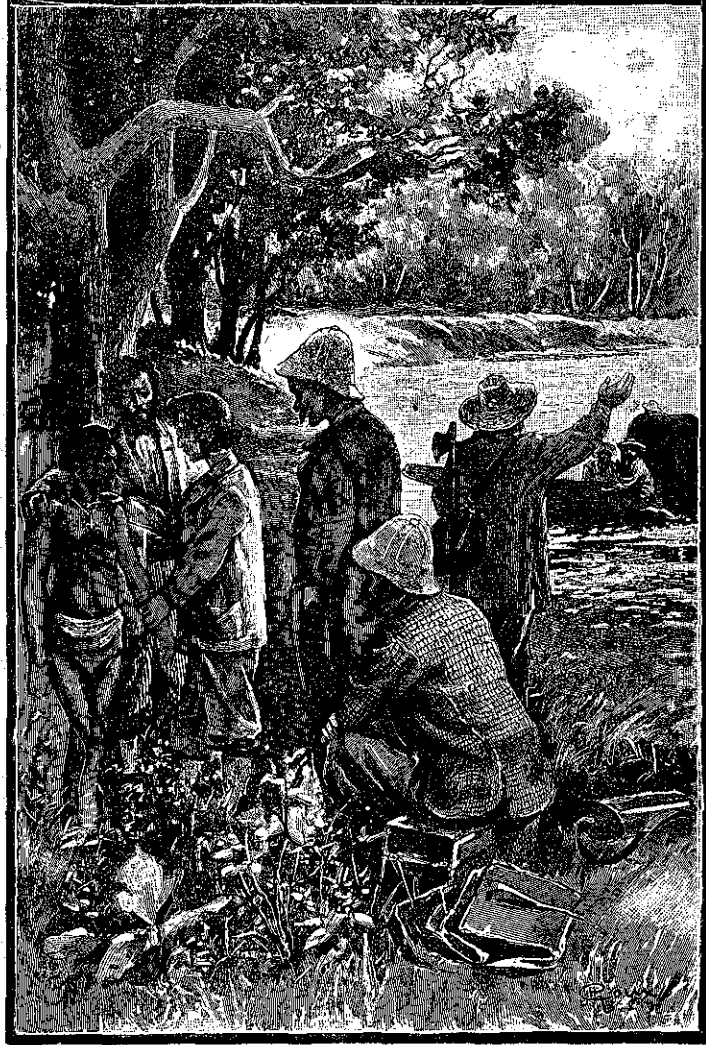
παυξήσουν οὕτω τοὺς φόβους καὶ τὰς ἀνησυχίας τῶν συντρόφων των.

Τῶντι, ἡ θέσις των ἐδεικνύετο ἐκ τοῦ γεγονότος, ὅτι ὁ Ἰσπανὸς ἐγνώριζε τὸν δεσμὸν τῆς συγγενείας, ὁ ὁποῖος συνέδεε τὸν Παῦλον πρὸς τὸν συνταγματάρχην Κερμῶρ. Ὁ Ἀλφανίξ θά το ἐμάνθανε βέβαια παρ' αὐτοῦ, καὶ διὰ νά κορέσῃ τὸ ἐναντίον τοῦ συνταγματάρχου μῖσός του, ὁ κακοῦργος ἐκεῖνός θά προσεπάθει νά συλλάβῃ τὸν υἱὸν του.

Εἶνε ἀληθές, — καὶ τοῦτο ἦτο καθησυχαστικὸν μέχρι τινός, — ὅτι οἱ Κουίβαι δέν ἀνεφάνησαν εἰς τὰ περίχωρα τοῦ πο-

ταμοῦ. Τῶντι, ἂν ἦσαν ἐκεῖ, ὁ Ἴνδος καὶ ὁ υἱὸς του θά το ἐγνώριζαν. Ὁ Ἰάκωβος Ἑλλῶκ θά ἤρκειτο μόνον νά εἴπῃ, ὅτι ὁ Ἰσπανός, μετὰ τὴν φυγὴν του, ἐφιλονέικησε μετὰ τοῦ Ἴνδου ὁ ὁποῖος ἠρνεῖτο νά τῷ χρησιμεύσῃ ὡς ὀδηγὸς μέχρι τῆς Ζωηρᾶς ταύτης ἐρίδος ἦτο ἡ ἀνθρωποκτονία.

Τὸ μάθημα τοῦτο ἐγίνε καὶ εἰς τὸν Γκόμον, ὁ ὁποῖος το ἐνόησε, διότι οἱ ὀ-

Ἐπεδέχθησαν ὄλοι φιλικώτατα τὸν μικρὸν Ἴνδον. (Σελ. 337, στήλ. γ.)

φθαλμοὶ του ἐσπινθήριζαν ἀπὸ εὐφύϊαν. Εἰς κανένα δέν θά ἔλεγε τίποτε οὔτε περὶ Κουίβων, οὔτε περὶ Ἀλφανίξ.

Ὅποιον ἐκπληξῖν ἠσθάνθησαν ὁ λοχίας Μαρσιάλης, ὁ Παῦλος καὶ ὁ γερμανὸς Πατέρν, ὅταν ὁ Ἰάκωβος Ἑλλῶκ τοὺς ἐπαρουσίασε τὸν Γκόμον καὶ τοὺς ἐδιηγήθη ἀπὸ τὴν ἱστορίαν τοῦ ὁ, τι ἦτο συμφωνημένον νά εἴπῃ!

Ἐπεδέχθησαν ὄλοι φιλικώτατα τὸν μικρὸν Ἴνδον, ὁ δὲ Παῦλος τὸν ἔσυρε πλησίον του καὶ τὸν ἐθύμωσε, καὶ τὸν παρηγόρησε τρυφερώτατα, ὅταν ἔμαθεν ὅτι τὸ δυστυχισμένον παιδί ἦτο τώρα μό-

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΙΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον υπό του Υπουργείου τής Παιδείας ως τό κατ' ἐξοχήν παιδικόν περιοδικόν σύγγραμμα, ἀληθείς παρασχόν εἰς τήν χάραν ἡμῶν ὑπηρεσίαν...

ΤΙΜΗ ΣΥΝΑΡΜΟΜΗΣ ΔΙ' ἘΝ ΕΤΟΣ Ἐσωτερικοῦ δραχ. 7.— Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8 Δι συνδρομαί ἄρχονται τήν 1ην ἐκάστου μηνός...

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΑΔΟΥ Ἐν Ἑλλάδι ληπ. 13.— Ἐν τῷ Ἔξωτ. φρ. χρ. 0.15 ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἔν Ἀθήναις Ὄδος Πατησίων, ἀριθ. 11 Β, παρὰ τὰ Χαντεῖα

Περίοδος Β'—Τόμ. 8ος Ἐν Ἀθήναις, τήν 27 Ὀκτωβρίου 1901 Ἔτος 23ον.— Ἀριθ. 43

Ο ΘΑΥΜΑΣΙΟΣ ΟΡΕΝΟΚΟΣ ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΥΠΟ ΙΟΥΔΙΟΥ ΒΕΡΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Η'. (Συνέχεια.) Ο ΜΙΡΟΣ ΙΝΑΟΣ Ὁ Γκόμος ἐφάνη πολύ συγκελημένος ἀπό τὰς περιποιήσεις, τὰς ὁποίας...

Ἐπέστρεψαν εἰς τὸν σταθμόν. Ὁ Παῦλος δὲν ἐκούρασθη πολύ. Αἱ δυνάμεις τῶ ἐίχον ἐπανελεθὶ τελείως...

στραγάμοι ἐτάρασαν συχνὰ τὸν ὕπνον του. Τὴν ἔκτην πρωϊνήν ὥραν, ὁ Ἰάκωβος...

Ὁ Παῦλος εἶχε λόγους νὰ ἐλπίζῃ ὅτι αἱ καλοτυχίαι θὰ ἦσαν περισσότεραι ἀπὸ τὰς κακοτυχίας. Βεβαίως, ἡ συνάντησις τῆς συμμορίας τοῦ Ἀλφανίθ...

Ὁ Ἰάκωβος Ἑλλῶν καὶ ὁ Βαλδὲς ἐβάδιζον ἐπὶ κεφαλῆς. (Σελ. 342, στ. α')

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

- Αἰ λῦσεις δεχταὶ μέχρι τῆς 27 Νοεμβρίου. Ὁ γάρτος τῶν λύσεων... 445. Λεξιγραφία. 446. Στοιχειώγραφος. 447. Λένγμια. 448. Δικτυωτόν. 449. Κυδόμενον. 450-452. Λογοπαίγνια. 453. Μαγικόν Γράμμα. 454-457. Μεταμορφώσεις. 458. Ἀπροσδόκητον. 459. Ἀκροστιχίδες Ἀκροστιχίδων. 460. Γρήφος.

μου γράφει καὶ ἀπὸ τὸ ξεσπάσμα· σ' εὐχαριστῶ θερμῶς. Φιλοπόριδα Γάδα (λαμβάνω ὑπ' ὄψιν μου τὴν ἀσπίδα τοῦ ταχυδρομείου, ἐπομένως καὶ τὰς λύσεις σου, ἡ κ. Φαίδων σ' εὐχαριστῶ δι' ὅσα καλακευτικὰ γράφεις περὶ τῶν Ἀθηναϊκῶν Ἐπιστολῶν...) Δικατερίνη Πλαπούτα...

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τήν 13 Ὀκτωβρίου, θαπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

- Βιβλία ἑρπνὰ, μορφωτικὰ καὶ ἠθικά, ἐκδοθέντα ὑπὸ τῆς Διὰπλάσεως τῶν Παίδων. Ὁ Ἄγγελος τῆς Ἀγάπης (60 εἰκόνας) ἄδειο; φρ. 6 χρυσόδοτ. φρ. 8. Ὁ λῖγα ἀντίτυπα ἐπὶ χάριτος πρώτης ποιότητος: ἄδειο φρ. 7. χρυσόδ. φρ. 10.) Ὁ Ἀγροτικός Οὐκισκός (25 εἰκόνας) ἄδειο; φρ. 1.75. χρυσόδ. φρ. 3.25. Τὸ Βιβλίον τῆς Συμπεριφορᾶς, φρ. 0.60. Τὸ Θῦμα τοῦ Φθόνου (20 εἰκόνας) ἄδειο φρ. 3.50, χρυσόδ. φρ. 5. Ἀσκήματα Μικρῶν Μυστικῶν (25 τετράδια) ἄδειο φρ. 3. χρυσ. φρ. 5. (Ἐκαστον τετράδιον ἰδιαιτέρως φρ. 0.15.) Ἡ Μαρουσία (21 εἰκόνας) ἄδειο; φρ. 3.50· χρυσόδ. φρ. 5. Ἡ Μούσα τῶν Παίδων (ποιήματα) ἄδειο; φρ. 1.50· χρυσόδ. φρ. 2.50. Ἡ Νύνα (20 εἰκόνας) ἄδειο; φρ. 3.50, χρυσόδ. φρ. 5. Παιδικὸν Διᾶλογοι (Κουρτίδου) Δύο Σειραί, ἐκάστη τῶν ὁποίων τιμᾶται φρ. 1.20. Αἱ δύο ἄμοι χρυσόδοτ. φρ. 4. Παιδικόν Θεᾶτρον (Ξενοπούλου) ἄδειο; φρ. 2, χρυσόδ. φρ. 3.50. Παιδικὸν Πνεῦμα (3 τομὲς) ἕκαστον φρ. 0.50. Χρυσόδοτ. τὰ 3 ἄμοι φρ. 2.50. Πρὸς τὸ Νικίαν (24 εἰκόνας ἄδειο;) φρ. 3.50 χρυσόδ. φρ. 5. Ὁ Πυρροπόλης (24 εἰκόνας) ἄδειο; φρ. 3.50· χρυσόδ. φρ. 5. Ὑπὲρ Πατρίδος (25 εἰκόνας) ἄδειο; φρ. 3.50 χρυσόδ. φρ. 5. Ὁ Φώτης. Ἐμμετρον Διήγημα ὑπὸ Χ. Σαμαρτίδου, φρ. 0.60.

Ταταγραφαὶ Κόρη καὶ Χλόη τοῦ Κηρισσοῦ. Ἡ Κωμαζόουσα θάλασσα μετὰ τὴν Γλυκὴν ἤσαν Σελήνην, Ἐπερήφραν Ἑλληπίδα. Ἀνοιτιάκη Βραδὴν καὶ Ἑλληπίδα τῶν Αὐστηριῶν. Ἡ Κοπήλατις Κόρη μετὰ τὸν Ἀργοναυτὴν, Αεροναυτοπούλαν, Μελαγχροινὴν Ναυτοπούλαν καὶ Ναυτὴν τῆς Νεναρχίδος. Ὁ Κουρικεφάλλικος μετὰ τὴν Ἑθθμὸν Κόρη, Παιδίον Χαρὰν καὶ Σιμοσιωτάκι. Ὁ Μερόδρ Ἀνόρος μετὰ τὸ Κρητικὸν Κόσταρον καὶ Πένθμω Κουτίριον. Ἡ Μικραμένη Καραδούλα μετὰ τὸν Κυνηγὸν τῶν Αἰγάγων, Ἀνοιτιάκη Βραδὴν, Ποιμενίδα τῆς Δόφης, Διὰφροσθεῖσαν Ἑλληπίδα καὶ Καταρραμᾶλλον. Ἡ Ὀνειροπόλος Ψυχή μετὰ τὴν Καρδίαν ἐπὶ Πητρῶν, Δικηφόρον τῆς Νεολαίας, Ἑλληπιδόρην Κρητικὸν Κόσταρον (μετ' ὀνόματ' αὐτοῦ) καὶ Ἀτίθασον.

Ἀπὸ ἕνα γλυκὸ φίλτικὸν στέλλει ἡ Διὰπλάσις πρὸς τοὺς φίλους τῆς Πενθοῦσαν Καραδίαν (πιστεύω ὅτι τῶρον πλέον θὰ ἄρῃσαι τὴν ρομαντικωτέτην ἔκτασιν σου καὶ θὰ ἐπέστρεψες εἰς τὴν πόλιν, ζ;) Φιλικὸν Τριανταφυλλᾶκι (βλέπει, ὅτι παρέρχονται εἰς αὐτὸν τὸν κόσμον, καὶ τὰ κακά, καὶ τὰ καλὰ.) Παρισσιῶν (ἡ ὁποία πολὺ ἐχάρη διὰ τὰ νέα τῆς «Νέας Σκηνῆς».) Λευκὸν Κρήνον (ἡ ἐπὶ τὴν ὁρατὴν ἐπιστολήν ἐγέλασα κ' ἐγὼ μετὰ τὸ ἐπιστόδιον τῆς κυρίας... τοῦ σκύλου.) Τρεμοσῦνον Ἀστέρην (δὲν ἀμυθᾶλλον ὄ; οἱ φίλοι μου μερμινοῦν ὑπὲρ τῆς ἀδελφῆς καὶ βελτιώσεως τοῦ φύλλου, καὶ χάρις εἰς αὐτοὺς θὰ κατορθώσωμεν πολλὰ σ' εὐχαριστῶ διὰ τοὺς θερμούς ἐπαίνους.) Μολὼν Λαβὴ (χαίρω, διότι σου ἤρσαν τῶρον τὰ μυθιστορήματα που ἀνέγνωσες εἰς τὸν τόμον τοῦ 1897· αἱ προφητεῖαι σου περὶ τῆς λύσεως τοῦ «Θυμαίου Ὀρενοῦ» πραγματοποιοῦνται, ἀλλὰ νὰ πῶς διαφορητικὰ.) Παραγιομένη Γ. Παπιδέλην (ἔστειλα ἐκ νέου τὸ ἀπωλεσθὲν φυλλάδιόν κ' ἐγὼ ἐπιθυμῶ νὰ μου γράφης συχνὰ καὶ νὰ πάρῃς ἐν ψευδώνυμον.) Η. Κ. Παπαδημαγ (δυσκόλια πράγματα ζητεῖς, φίλε μου τὸ καλλίτερον εἶνε νὰ στέλλῃς ταχυδρομικῶς τὰς λύσεις σου ἐντὸς ἀνοικτοῦ φακέλλου, ἐπικολλῶν 5 λεπτῶν γραμματόσημον.) Ἐρχονται ἀπαλάττατα.) Σειτιεμένην Συναπία (βεβαίως ἔδυνασαι νὰ ἐμβάσης τὸ ἀντίκον τῶν «Διηγημάτων» πρὸς τὸν κ. Μάλτον γράφον πρὸς αὐτὸν διὰ τί στέλλεις τὰ γράμματα καὶ ἐπαναλαμβάνων τὴν παραγγελίαν σου.) Ἀγγὴν Φίλιαν (σοῦ ἔστειλα τὰ φυλλάδια, τὰ ὁποία ἐσημείωσες εἰς ἐτυχεσμένον χεμιῶνα θὰ περάσης, ἂφ' οὗ ὃθ' εἶσαι πλησίον τοῦ ἀγαπητοῦ σου μπαμπᾶ! Ὀνειροπόλον Ψυχήν (ἡ παραγγελία σου ἐξετέλεση πῶς περὴς εἰς τὴν Σπάρτην, «ὡς ἀ Βῆρκε»;) Φάρον τῆς Μυκόνου (ἡ φωτογραφία σου ἐλήφθη καὶ θὰ δημοσιευθῇ πολὺ γρήγορα.) Δικηφόρος τῆς Νεολαίας (ἐδύνατον διότι ἡ ἐπιστολή σὲς ἐλήφθη ὄρα!) Κοισιμιῶδον (ποῦ δὲν εἰμπορεῖ νὰ μου παρασχῇ τὴν χαρὴν τοῦ ποῦ ἔβαλε ἐπιτέλου; πολιτικὰ, καὶ ψηλὰ φωνά; θὰ ἰδῇτε ὅμως πόσους σινορονητάς θὰ μου γράφῃ εἰς τὸ λαμπρὸν Ἐκπαιδευτήριον που εἶνε τῶρα!) Λιζᾶν Γάιον Καλαρα (βεβαίως δὲν ἦ οὗτὸ τὸ ζητούμενον.) Συναχωμένην Ποντικὸν (εὐχαριστῶ διὰ τὰ χαριεσμάτα.) Ἀρχικαλαμποριστην (ἐγέλασα μετὰ τὰς περιπετεῖας τῆς λέξεως «Τραγᾶσκα».) Νεραϊδαν τῶν Σπετσῶν (ὄχι, δὲν ἔλαβα.) Ἀγριολούλουδον Ἀνδρον Ἐπερήφραν Ἑλληπίδα Ἐπερήφραν Ἰππία (χαίρω που ἔγινες καλὰ· αἱ προφητεῖαι σου εἰς τὸ προσεχές.) Ναυτοπούλαν τῆς Κραγίτης (ἔστειλα βέβαια, ἕκαστα τὸ πρώτον βῆμα, καὶ θὰ κῆρως καὶ ἄλλα πολλά...) Λευκὸν Γάμινθον (ἔγινες καλὰ; πολὺ ἀνησυχῶ.) Ἐπιτέτην Ἀετόν (λοιοπὸν γράφει μου βεβαίως, τὸ τετράδιον θὰ σ' εἴλῃ μετὰ τὸν καιρὸν σου ψευδώνυμον.) Ἀγγέλον Ἀγγερινὸν (ἡ ἐπὶ τοῦ ἐθελώμασεν εἰς τὸ ταξίδι τοῦ καὶ ὄραία μου περιγραφαί τὸν φωσφορισμὸν τῆς θαλάσσης.) Κόσταρον ἐνθῆσα πολὺ καλὰ τὴν ἀγάπην σου καὶ ἀπὸ ὅσα